

Fr. Špála, domkář ze Slovice, a jeho žena Františka Špálová zločinem zhářství a podvodu, jímž utrpěla pojišťovna škodu nad 200 Kč.

Ant. Šafránek, řezník z V. Výklek, a jeho žena Anna Šafránková zločinem zhářství a podvodem, jímž způsobena škoda nad 2000 Kč.

Václav Votava st., rolník z Vel. Výklek, zločinem zhářství a podvodu, jímž způsobena škoda přes 2000 Kč.

Augustin Kazda, rolník z V. Výklek, zločinem podvodu a zhářství.

Jan Brzák, domkář ze Slovice, ze spoluviny na zhářství a podvodu a zločinem podvodu, jímž pojišťovně způsobena škoda přes 200 Kč.

bratři Fr. a Jos. Hořákové z Hradčan zločinem zhářství a podvodu,

Ant. Adamek, domkář z Hradčan, ze spoluviny na zhářství a

Fr. Hájek, domkář z Dlouhopolska, ze spoluviny na zhářství.

U obžalovaných Votavy ml., Rud. Šafránka a Václ. Vlacha, rolníků z Vel. Výklek, zodpověděla porota otázku viny záporně.

Po delší poradě vynesl pak senát ve ¼11 v noci rozsudek, kterým odsuzují se do těžkého žaláře:

Fr. Špála na deset měsíců,

Františka Špálová, jeho manželka, na deset měsíců,

Ant. Šafránek na tři roky.

Anna Šafránková, jeho manželka, na pět měsíců (trest vazbou odpykán).

FEUILLETON.

Zmizelé dívky.

(Ze starého soudního procesu.)

Nedaleko městečka Montluelu, na železnici z Lyonu do Ženevy, leží vesnička Dag-neux. Ve vesnici té usadil se nádeník Martin Dumollard se svou ženou. Přibyl sem z jiné vesnice, poblíže Lyonu ležící, od kteréž přijal též své jméno. Manželé byli lidé nevlídní a sousedé se jich stranili; ale oběma — tak se zdálo — bylo to jen vhod.

Ostatně, manželé tito žili v ustavičném sváru. Muž často týral ženu a často zbil ji až do krve. Křik její slyšeli sousedé, ale nevěšali si toho. Vyhýbajíce se styku s nimi nepátrali ani po příčině jejich svárů.

Martin Dumollard byl muž prostřední velikosti, těla nepřilíš hřmotného. Vlasy i vousy měl černé; oči upíral ustavičně k zemi — jakoby v úmyslu aby lidé pokládali ho za člověka bojácného. Výraz obličeje jeho nebyl příjemný a jizva na jeho rtu připomínala zajetí pysk. Nosil modrou halenu, podle zvyku tamější krajiny.

Ženě jeho, postavy malé a vyhublé, svítily se v odporném obličeji malé a živé oči. Pro svárliivost svou byla v krajině pověstná a sousedky se jí vyhýbaly.

O jejím muži mluvili se věci podivné, ale nikdo neměl dokladů k vypravování svému. Jeho otec pocházel prý z Uher. Přibyv r. 1814 nebo 1815 do Francie, usadil se v okolí lyonském a zde se také oženil. Po nějakém čase

Václav Votava st. na čtyři roky.

Ant. Kazda na osm měsíců.

Jan Brzák na deset měsíců.

Fr. Hořák na šest roků.

Jos. Hořák na pět roků.

Ant. Adamec na deset měsíců.

Fr. Hájek na tři roky.

Osvobozeni byli: Václav Votava mladší, Rudolf Šafránek a Václav Vlach.

Obžalovaní vyslechli tento rozsudek s pláčem a nářkem. Všichni trest přijali; ti, u nichž je nižší než rok, žádali odklad trestu na jarní práce, což jim povoleno na 3 měsíce.

Státní zástupce podal u všech odsouzených odvolání do nízké výměry trestu.

Senátu předsedal vrch, rada Sýkora, votanty byli vrch, radové Karel Novotný a Dr. Prokop Toman, žalobu zastupoval státní zástupce Dr. Jelínek, vrch, porotcem zvolen byl porotou, v níž zasedaly 3 ženy, tajemník a spisovatel p. Břetislav Ludvík.

*

Bestiální chlípníci.

Po sobotní a nedělní zasloužené přestávce zabývala se porota v pondělí 15. t. m. případem, kterému od dob pověstné košířské „Šmukýřky“ žádný podobný proces se nevyrovnal. Tehdy byla to spedina pražské periferie, která zbavila života mladé děvče, utopivši je v rybníku Šmukýřka za Smíchovem, když byla dříve děvče „v partě“ a ve „šlajfu“ mnohokrát zneužila. Pochybná čest místní příslušnosti dnešního porotního procesu patří obci Nebužely u Mělníka.

vrátil se však do Uher, opustiv ženu a dítě, ale tam byl poznán jako dávno hledaný zločinec a pověšen. Jiná pověst byla ještě zajímavější. Podle této otec Dumollardův byl stíhán pro ohavný zločin. Uprchl z Uher se ženou i dítětem do savojských hor a v nich našel bezpečného úkrytu. Ale když roku 1814 Rakušané opět přišli do Francie, byl otec Dumollardův poznán, zatknut, do Padovy odveden a tam rozčtvrcen. Vdova popraveného utekla s děckem opět do Francie, usadila se ve vesnici Dumollardu, a — jak výše uvedeno — syn její přijal jméno vesnice, čímž smazány byly vzpomínky na potupnou smrt popraveného otce.

O pravdivosti tohoto lidského vypravování není dokladů.

Martin Dumollard byl sice nádeník, ale nikdo nevidal ho pracovati. Mizíval obyčejně na několik dní z krajiny i okolí a nikdo nevěděl kde mešká. A nikdo se také o to nestaral. Lidé byli již tomu zvyklí. Vracíval se obyčejně domů v noci, — ale vždy po příchodu bylo lze pozorovati v domku jeho neobyčejný ruch až pozdě do noci. Co sám činil a čím žena při jeho návratu se obírala nikdo netušil. S počátku sousedé ze zvědavosti pátrali po příčině podivného jich počínání, ale nikomu nepodařilo se dovědět se něčeho. Vídávali jen ženu, jak přináší vodu z blízké studny, slyšeli uvnitř příbytku jejich šplouchání a soudili, že obírá se prádlem. Proč čini tak právě v noci, kdy muž její se vrátil, nemohli pochopiti. Okenice bytu jejich byly vždy dobře uzavřeny a nebylo proto možno

V této obci sloužilo u rolnice Ant. Zíbrové mladé děvče, Marie N., poněkud slabomyslné, kterážto jeho vlastnost je v obci všeobecně známou, takže si místní mládež tropívá z Marie nemístné žertý. Tato Marie N. má milého, Josefa Tyla, s kterým byla 1. března 1925 na zábavě ve Střemech. Když šli spolu pozdě večer domů, dohonili je na silnici do Nebužel vedoucí čtyři výrostci, kteří začali si Marii dobírat. Když Tyle, který sám je také trochu slabomyslný, výrostky odbyl, chytil jej jeden z výrostků a nuštil jím do šterku, kde se Tyle na nohou do krve zranil. Všichni čtyři pak chopili se Marie, odtáhli ji stranou od silnice a tam ji všichni čtyři, jeden po druhém znásilnili tím způsobem, že vždy tři ji drželi, aby se nemohla bránit, zatím co čtvrtý páchal zločin, naznačený v § 125. trestního zákona. To však zhýralým výrostkům nestačilo. Hořícími sirkami opálili děvčeti pak chmýří na její genitáliích a jeden z nich tkaničkou od bot svázal jí genitálie tak pevně a surově, že děvče zakoušelo veliké bolesti. Když svůj hnusný čin vykonali, výrostci děvče nechali ležeti u silnice a utekli, poněvadž Tyle mezitím se vzpamatoval a počal volati o pomoc. Marie N. selva se pro bolesti doplázila domů a postěžovala si své zaměstnavatelce, která ohlásila případ četnictvu. Marie N. byla později prohlédnuta lékařem, který mimo jiné zjistil popáleniny druhého řádu v okolí stehén.

Před porotu na lavici obžalovaných zasedli: 23letý Josef Krejčík, kočí z Nebužel, 20letý zemědělský dělník Josef Patka a rovněž z Nebužel, 28letý Matěj Vagner, dělník z No-

tím způsobem dovnitř nahlédnouti. Ostatně, někdy vykonávala žena práci svou též v síni, kde nebylo okna. Jen někdy skulinou v okenici spatřil někdo Dumollarda: sedával na židli u stolu a pochutnával si na jídle a nápoji. V obličejí jeho v tu chvíli spočívalo však něco tak děsného, že nikdo nesnesl déle naň hleděti.

Jednou meškal Dumollard opět děle mimo dům a jako obvykle — vrátil se v noci. Ve vesnici bylo poněkud živěji, neboť byla právě kohosi veselka. Mladíci proháněli se vesele po návsi a někteří zahlédli Dumollarda. Nesl malý balíček a zrakem svým těkal neustále kolem sebe. Bylo lze pozorovati na něm nepokoj. Musel projíti okolo skupiny mladíků, kteří, spatřivše ho ucouvli a šeptali si mezi sebou. Tajemný muž zapudil na chvíli jejich veselost. Dumollard přešel a brzy zmizel v domku.

„Pojďme za ním,“ pravil jeden z mladíků.

Druzí váhali, ale dali se konečně přemluvit. Pořichu přitiskli se k oknům, jichž jedna okenice nebyla tentokrátě dobře zavřena a skulinou zvědavě pohlíželi dovnitř.

Žena Dumollardova, držíc světlo v ruce, sípavým hlasem cosi mluvila. Rozuměti však nebylo ani slovu. Dumollard měřil jí zrakem — bylo v něm cosi tak děsného, že se mladíci až zachvěli. Odpovídal jí cosi a cenil při tom zuby jako dravé zvíře. Blýskáje očima, ukazoval jí balík a vyňav stříbrné kapesní hodinky, zamlaskl. Chťivé zraky ženiny utkvěly na stříbře.

vých Domků, a 19letý obuvnický pomocník Václav Ježek z Nebužel, aby se všichni zodpovídali ze zločinů násilného smilstva a omezování osobní svobody a Josef Krejčík kromě toho z přestupku proti bezpečnosti těla.

Z obžalovaných se nikdo nepřiznal. Avšak z výpovědi Marie N., ač její pověst nebyla nejlepší, a z výpovědi jejího milence Josefa Tyleho, který s počátku, byv pravděpodobně před svým výslechem na chodbě instruován, chtěl obžalovaným nadlehčiti, utvořila si porota takový obraz o celé události, že na otázku, znějící na zločin násilného smilstva, odpověděla u všech čtyř obžalovaných 10 hlasy kladně, a na otázku, znějící na zločin veřejného násilí omezováním osobní svobody, u všech čtyř obžalovaných všemi 12 hlasy kladně, otázku na lehké ublížení na těle u Jos. Krejčíka rovněž 12 hlasy kladně. Konečně všemi hlasy uznala porota, že všichni čtyři obžalovaní jednali z pohnutek nízkých a nečestných.

Na základě tohoto verdiktu, který přečetl náš odpovědný redaktor jako vrchní porotce, vynesl soud rozsudek, jímž se odsuzují vesměs do těžkého žaláře: Josef Krejčík na půl druhého roku, Josef Patka na třináct měsíců, Matěj Vagner na patnáct měsíců a Václav Ježek na jeden rok, všichni ovšem nepodmínečně.

Odsouzení, kteří byli na svobodné noze, obhlásili do rozsudku zmateční stížnost, státní zástupce pak odvolání do nízké výměry trestu. Kromě toho státní zástupce navrhl, aby všichni obžalovaní vzati byli ihned do vazby, čemuž soud vyhověl a uvalil na všechny vazbu.

„Zde máš balík,“ zaslechli mladíci zřetelně Dumollardův hlas, „vyčist' to — a ulož. Příležitostně to odnesu. Ale najdi mi motyky, musím ještě ven a připrav něco k jídlu, jsem hladový jako vlk.“

Pak mluvil více šeptem a konečně hlasitě doložil:

„Dalo to tentokrátě práce — ale podařilo se vše přece. Zítra půjdu na železniční stanici, jsou tam krásné věci a bylo by jich škoda.“

„Hm!“ zavrtěla žena hlavou, „neradím ti to, bylo by to nebezpečné, zůstaň proto raději doma. Máš prozatím dost.“

Dumollard chvíli přemýšlel, a pak, přisvědčiv kývnutím hlavou, chopil se motyky a chystal se k odchodu. Mladíci, poděšení tímto výjevem, rychle odkvapili.

Za chvíli spatřili Dumollarda, jak se ubírá k obecnímu lesu. Co tam činil, zůstalo však tajemstvím. Mladíci vypravovali sice, co viděli, nějakou dobu se o tom též mluvilo, ale nakonec na vše se opět zapomnělo.

Že Dumollard páchá cosi nedovoleného věděli všichni, ale nikdo neodvážil se pátratí po tom. Báli se pomsty — jak to na venku obvykle bývá. A jen tím je možno, že dlouho někdy nepříjde se na stopu zločinu.

Než konečně byla dovršena míra a odhalena před světem ohavnost lidské společnosti. Ani nelze pochopiti, jak může člověk klesnouti tak hluboko, že stane se horší než dravá zvěř.

(Pokračování.)

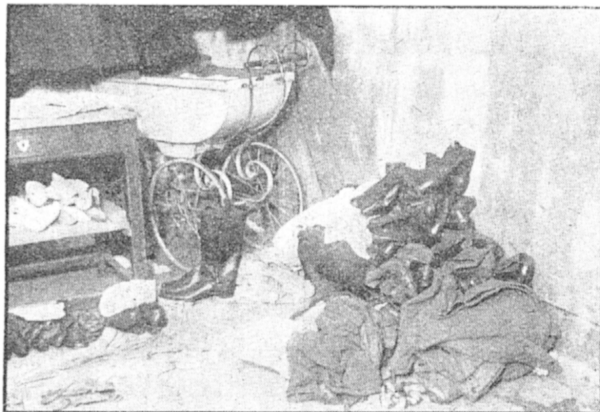
Soudu předsedal vrch. rada Stan. Bouček, votanty byli vrch. radové Krouský a Novotný, veřejnou žalobu hájil I. státní zástupce Hrabá.

*

Loupežná vražda ve Velkých Popovicích.

Asi k 9. hod. dne 9. prosince m. r. ráno přišla na četnickou stanici ve Velkých Popovicích u Prahy manželka domkáře Marie Sedláčková celá zděšená a vypravovala, když se trochu uklidnila, že šla ráno navštívit svoji sousedku Marii Papežovou, 55letou vetešnici, do jejího krámku, nalézajícího se poblíž lesa na počátku obce Velkých Popovic o samotě, a našla ji v bezvědomí s četnými krvavými ranami v obličeji a skoro již nedýhající. Vrchní četnický strážmistr Josef Michal pospíšil do krámku vetešnice a telefonicky přivolal lékaře, který dal Papežovou ihned dopravit do pražské nemocnice. Tam však Papežová druhého dne odpoledne zemřela, aniž by byla nabyla vědomí.

Do krámu Marie Papežové, jenž nacházel se v jejím domku, vcházelo se přímo z ulice. Z krámu vedou do kuchyně skleněné dveře, které byly nalezeny otevřené. V kuchyni samé pak na židli nalezen byl prázdný kapsář s tkanicí násilně přetrženou, a vyšetřeno později, že Papežová nosívala v kapsáři tom, majíc jej pod zástěrou kolem těla uvázaný na tkaničce, pravidelně celou svoji denní tržbu, jež činívala 100 až 200 Kč.

Vnitřek vetešnického krámku Marie Papežové po vraždě.

V krámě samotném byly staré obleky naházeny na stůl i na zemi a nalezeny i na těle zavražděné, která jimi kromě hlavy a prsou celá byla pokryta. Vyšetřováním pak shledáno, že pachatel hledal i v zásuvce stolu, umístěného v kuchyni. Jinak nebylo zjištěno žádných známek násilí ani na dveřích do krámu vedoucích, ani na nábytku nebo předmětech uvnitř se nacházejících. Dle nálezu četnictva nutno pak usuzovati, že ve chvíli činu byla Papežová již vzhůru, že však dosud nesnídala. V bytě nalezeno pak na knížkách a hotovosti asi 30.000 Kč porůznu poschovaných a vetešnického zboží v ceně asi 15.000 Kč.

Po pachateli nebylo ani stopy. A nebylo lze také s určitostí říci, proč vražda byla spáchána. Nevědělo se, bylo-li odcizeno nějaké

zboží čili nic, a jen to zdálo se býti jisto, že znízel obsah kapsáře, ač i k tomuto předpokladu byly zde pouhé domněnky. Bylať Papežová osoba více samotářská a se svými poměry ať soukromými či obchodními se nesvěřovala. Začalo se tedy pátrati u osob, které byly s Papežovou v obchodním spojení, a tu vzniklo jakési podezření proti 36letému ženatému

Hlava zavražděné Papežové po pitvě. Literami na obličeji označeny jsou rány, způsobené sukovitým klackem.

obuvníku Josefu Chrudimskému, nemajícímu stálého bydliště a z Prahy od r. 1921 na 10 let policejně vyhoštěnému.

Skutečně také se zjistilo, že Chrudimský v posledních týdnech častěji k Papežové docházel, posledně dne 4. prosince, a že si Papežová své jediné přítelkyni Sedláčkové stěžovala několikrát, že neví, jak by se Chrudimského zbavila, a že se ho bojí. Podezření proti Chrudimskému bylo zesíleno, když se přihlásil Karel Heřman a Oldřich Ptáček a udali, že ráno v den vraždy potkali na cestě z Popovic do Stránčic muže asi 35letého, oděného v krátký kožený kabát, který na zádech nesl plný baťoch a přes ruku nějaké šatstvo. Oba později u vyšetřujícího soudce skoro určitě poznali onoho muže s baťochem v osobě zatčeného již Chrudimského. Dále zjištěno, že Chrudimský buď 9. nebo 19. prosince nabízel ke koupi a skutečně za 15 Kč prodal Marii Müllerové bačkory, o kterých pak prohlásila Sedláčková, že je Papežová krátce před svou smrtí nosila.

Obviněný Josef Chrudimský popírá jakoukoli vinu a nabídl důkaz o svém alibi výsledkem 7 svědků a své manželky, že noc z 8. na 9. prosince ztrávil v hostinci Rokosově v Hrdlořezích. Všech 7 svědků prohlásilo však, že to bylo jiný den, a jen manželka Chrudimského mu alibi prokazovala a byla proto na ni podána žaloba pro zločin krivého svědectví, o níž dosud není rozhodnuto. Proti Chrudim-